

Arrest

nr. 50 469 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat NIEUWDONK, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn.

Op 10 september 2001 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 september 2001 wordt verzoeker gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 18 september 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 februari 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 6 februari 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 augustus 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 februari 2004 onontvankelijk.

Op 12 oktober 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 december 2007 dient verzoeker wederom dezelfde tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2008 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 oktober 2007 onontvankelijk.

Op 17 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 april 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, welke verzoeker op 17 november 2009 actualiseert.

Op 15 juni 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Deze beslissing werd niet ontvangen door de stad Antwerpen.

Op 4 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij zijn identiteit niet kan bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Aangezien

het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van Vietnam is, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene mogelijks staatloos is. Terdege dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen dat hij geen nationaliteit heeft. Hij moet bewijzen dat hij de nationaliteit, die hij bezat door zijn geboorte, verloren heeft, of dat hij er nooit één heeft gehad. Aangezien het in dit geval bij een loutere bewering blijft kan de bewering dat betrokkene geen nationaliteit zou bezitten niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Een persoon die geen enkele nationaliteit (meer) bezit, kan een procedure voeren om erkend te worden als 'staatloze' bij de Rechtbank van Eerst aanleg.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

(...)

Verwerende partij had in plaats van een onmiddellijk een negatieve beslissing te nemen bijkomende informatie vragen aan verzoeker.

In de beslissing zelf worden een aantal voorstellen geformuleerd door verwerende partij in plaats van direct het verzoek af te wijzen had men die voorstellen kunnen doen in een brief en verzoeker bijkomende tijd geven om het dossier aan te vullen.

(...)"

Gelet op de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en gelet op de uiteenzetting van verzoeker waarin hij aanvoert dat de verwerende partij bijkomende informatie had kunnen vragen, kan worden aangenomen dat verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht in het kader van de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De hoorplicht, met name de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vraagt verzoeker dat hem een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van zijn verblijfssituatie. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren en is de aangevoerde schending van de hoorplicht in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel ongegrond.

Ter volledigheid wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat voornoemd zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker betwist geenszins dat hij geen identiteitsdocument naar voor heeft gebracht. De argumentatie welke door verzoeker werd aangebracht aangaande de onmogelijkheid om een identiteitsdocument te verwerven, werd op een omstandige wijze beantwoord waaruit blijkt dat het dossier op een zorgvuldige wijze werd voorbereid. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

Verzoeker heeft op een geldige wijze aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te verwerven in België. Al hoewel verzoeker afkomstig is van Vietnam heeft hij geen enkel bewijs dat aantoon dat hij vandaar afkomstig is. Verzoeker kan niet gehouden zijn het onmogelijke te bewijzen. Verzoeker heeft immers contact opgenomen met de ambassade van Vietnam, maar de ambassade heeft verzoeker niet kunnen identificeren.

Een attest van de ambassade waaruit blijkt dat het staatsburgerschap van de aanvrager niet bevestigd kan worden, volstaat als bewijs dat men niet in de mogelijkheid is om een paspoort te bekomen, nu dit het logische gevolg is van het feit dat het staatsburgerschap niet bevestigd werd (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 31 juli 2008, nr. 14.760)

“(…)”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.(…)”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk

bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde in toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 april 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Verzoeker heeft geen identiteitsdocument neergelegd.

In zijn aanvraag stelde verzoeker het volgende aangaande het ontbreken van zijn identiteitsdocument:

"(...)

Dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert een bewijs van zijn identiteit toe te voegen aan huidig verzoek. Dat verzoeker mogelijks staatloos is en afkomstig is uit Vietnam. Dat verzoeker hoegenaamd geen enkel bewijs heeft dat hij afkomstig is uit Vietnam. Dat verzoeker niet gehouden is het onmogelijke te moeten bewijzen. Dat het leveren van een negatief bewijs namelijk dat hij niets heeft onmogelijk is.

(...)"

Verzoeker voegt een document toe bij zijn aanvraag van de ambassade van Vietnam.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij zijn identiteit niet kan bewijzen ten opzichte van zijn ambassade. Aangezien het niet buitensporig is dat de ambassade wil verifiëren of betrokkene daadwerkelijk een onderdaan van

Vietnam is, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene mogelijks staatloos is. Terdege dient opgemerkt te worden dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om te bewijzen dat hij geen nationaliteit heeft. Hij moet bewijzen dat hij de nationaliteit, die hij bezat door zijn geboorte, verloren heeft, of dat hij er nooit één heeft gehad. Aangezien het in dit geval bij een loutere bewering blijft kan de bewering dat betrokkene geen nationaliteit zou bezitten niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Een persoon die geen enkele nationaliteit (meer) bezit, kan een procedure voeren om erkend te worden als 'staatloze' bij de Rechtbank van Eerst aanleg.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

(...)”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij wel heeft aangetoond dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te bewijzen. Hij licht toe dat hij contact heeft opgenomen met de Vietnamese ambassade, maar dat de ambassade verzoeker niet heeft kunnen identificeren. Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad waarin zou zijn geoordeeld dat een attest van de ambassade waaruit blijkt dat het staatsburgerschap van de aanvrager niet bevestigd kan worden, volstaat als bewijs dat men niet in de mogelijkheid is om een paspoort te bekomen.

Echter, *in casu*, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, stelt de brief van de ambassade geenszins dat de ambassade van Vietnam verzoeker niet heeft kunnen identificeren. De bewoordingen van het betreffende document zijn duidelijk en zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota stelt de brief dat het dossier van verzoeker niet geldig is omdat de aanvraag tot het verkrijgen van een paspoort per fax werd ingediend en niet volledig werd ingevuld, alsook geen bewijzen bevat dat verzoeker de Vietnamese nationaliteit heeft. De brief verduidelijkt dat personen van Vietnamese nationaliteit welke een paspoort wensen te verkrijgen, zich persoonlijk bij de ambassade dienen aan te bieden en er hun wens tot het verkrijgen van een paspoort dienen te uiten en een volledig dossier dienen neer te leggen waaronder volledig ingevulde formulieren, foto's en documenten welke bewijzen dat ze de Vietnamese nationaliteit bezitten (zoals een identiteitskaart, een attest waaruit blijkt dat ze de Vietnamese nationaliteit bezitten, ...). Evenmin kan uit deze brief worden afgeleid dat verzoeker staatloos is of het staatsburgerschap van Vietnam niet heeft of niet zou kunnen verkrijgen. De argumentatie van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de verwijzing naar het arrest van de Raad van 31 juli 2008 met arrest nummer 14 760, daar het *in casu* niet om een soortgelijk document gaat.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU